

چین از کمر بند- جاده دست نکشیده است

زرق و برق طرح کمک‌های توسعه‌ای پکن کمتر شده اما اصلا از جاه‌طلبی آن کاسته نشده

چین همچنین ذیل این ابتکار ردپای رسانه‌ای خود را در سراسر دنیای درحال توسعه گسترش داده است؛ امری که بیشتر از همه درباره آفریقا صدق می‌کند؛ جایی که پخش‌کننده ماهواره‌ای استار تایمز مستقر در چین سهم بیشتر بازار را به خود اختصاص داده است. تلاش‌های چین برای رساندن فناوری خود به جهان درحال توسعه نیز رو به افزایش است؛ مثلا اگرچه هواوی اکنون تا حد زیادی از شبکه‌های مخابراتی کشورهای صنعتی محروم شده است، اما فناوری ۴ جی و ۵ جی آن همچنان در بسیاری از کشورهای آفریقا و جنوب آسیا به عملکرد قوی خود ادامه می‌دهد. سرمایه‌گذاری شرکت‌های دولتی و خصوصی چین در انرژی سبز و شبکه‌های برق هم به‌خوبی در حال اجرا است و شرکت‌ها و موسسات دولتی چین همکاری‌های خود را با کشورهای دیگر مانند تانزانیا، میانمار و جزایر سلیمان در زمینه‌های امنیتی، نظارتی و «حکمرانی» گسترش داده‌اند.

فرصتی برای توسعه دموکراتیک

رویکرد اصلاح‌شده چین فرصت‌های جدیدی را در اختیار ایالات‌متحده و شرکای آن در گروه ۷ قرار می‌دهد؛ اما رهبران کشورهای دموکراتیک برای منتفع شدن از این فرصت‌ها باید از یک راهبرد توسعه‌ای بسیار فعال تر و هماهنگ‌تر بهره ببرند. عقب‌نشینی چین از عرصه زیرساختی به واشنگتن و متحدانش این فرصت را داده است تا در این زمینه قدم بگذارند. شکاف‌های زیرساختی حیاتی در سرتاسر جهان وجود دارد و با توجه به نتایج ضدونقیض رویکرد تامین مالی چین، رهبران و - مهم‌تر از آنها- رای‌دهندگان در کشورهای درحال توسعه احتمالا مایل خواهند بود تا از استقراضی استفاده کنند که با مسئولیت‌پذیری بیشتری همراه بوده و معیارهای مشخص‌تری داشته باشد. علاوه‌بر این، بسیاری از حوزه‌های هدف مستمر ابتکار کمر بند-جاده، مانند دانشگاه، مخابرات و تجارت، زمینه‌هایی هستند که دموکراسی‌های صنعتی در آن وضعیت خوبی برای رقابت دارند. ایالات‌متحده و شرکای دموکراتیک آن باید در رویکردی مشترک برای ایجاد روابط با کشورهایی که در تلاش برای حفظ روابط با چین بر پای‌های سالم هستند، سرمایه‌گذاری بیشتری کنند- مثلا از طریق ترویج تجارت، حمایت از روزنامه‌ها، مبادلات دانشگاهی و ارائه بورس‌های تحصیلی و آموزش‌های فنی. واشنگتن و شرکای آن همچنین می‌توانند با ایجاد یک صندوق جدید در زمینه توسعه و دموکراسی سرمایه‌گذاری، تمایل خود برای حمایت از زیرساخت‌های فیزیکی کشورهای درحال توسعه و همچنین زیرساخت‌های دموکراتیک آنها را به نمایش بگذارند.

پکن تلاش برای کسب نفوذ جهانی از طریق توسعه اقتصادی را رها نکرده است

به‌علاوه ایالات‌متحده و شرکای آن باید تلاش بیشتری را صرف ایجاد روابط با کشورهای کوچک‌تر کنند. تغییر جهت‌گیری چین در حوزه ابتکار کمر بند-جاده، کشورهای کوچک را برای پکن مهم‌تر خواهد کرد. اگرچه پکن ممکن است از تعهدات چند میلیارد دلاری در اقتصادهای بزرگ کشورهای درحال توسعه عقب‌نشینی کرده باشد، اما تعهدات کوچک‌تر هنوز هم می‌تواند در کشورهایی مانند جزایر سلیمان یا صربستان بسیار کارآمد باشند. نکته آخر نیز این است که ایالات‌متحده و شرکای آن باید از ترویج دموکراسی در کنار توسعه بی‌می نداشته باشند. البته اژانس توسعه بین‌المللی ایالات‌متحده این مسیر را آغاز کرده است. همراه با اجلاس سران برای دموکراسی دولت بایدن، این اژانس بر اهمیت نهادهای دموکراتیک سالم در توسعه بلندمدت تاکید کرده است. اما بسیاری از شرکای صنعتی ایالات‌متحده در پذیرش این ایده که نهادهای دموکراتیک مانند دادگاه‌های مستقل، قوه مقننه قوی، مطبوعات آزاد و انتخاباتی می‌توانند توسعه را امکان‌پذیر کنند، تردید دارند. برخی از تحلیلگران مدت‌هاست نگرانی خود را از این مساله ابراز داشته‌اند که دموکراسی‌سازی می‌تواند یادآور مداخلات دوران جنگ سرد ایالات‌متحده بوده یا کشورهایی را که رهبران آنها به‌طور دموکراتیک انتخاب‌نشده‌اند، منزوی سازد. اما هرقد سایر دموکراسی‌ها در این زمینه با آمریکا هم‌صدا شوند، این نگرانی‌ها بیشتر رنگ خواهند باخت، زیرا اگر ایالات متحده به‌تنهایی مزایای دموکراسی را تبلیغ کند به‌راحتی می‌توان آن را به‌عنوان محصول ذهنیت جنگ سرد رد کرد، اما کنار زدن ائتلافی از دموکراسی‌ها که مشتمل بر طیفی از کانادا تا ژاپن است، دشوار خواهد بود.

هرچه سیاست‌گذاران زودتر بتوانند راهبرد بین‌المللی در حال تغییر چین را بپذیرند و رویکرد خود را دوباره پیکربندی کنند، بهتر است. حزب- دولت چین به‌سرعت در حال متوجه شدن چیزی است که آمریکا پس از تبدیل‌خود به یک ابرقدرت آن را دریافت: تغییر جوامع دیگر کاری پیچیده و دشوار است و تلاش برای نیل به آن از طریق تزریق نقدینگی هفگفت می‌تواند نتیجه معکوس داشته باشد. نحوه به کارگیری این درس از سوی پکن و موفقیت یا عدم‌موفقیت آن یکی از مهم‌ترین سوالات پیش‌روی دموکراسی در سراسر جهان است. پاسخ به این سوال و معتبر ساختن آن نیز برعهده آمریکا و متحدان دموکراتیک آن قرار دارد.

دریافت دور دیگری از وام‌ها محتاط هستند و شور و شوق آنها برای ابتکارات سرمایه‌گذاری چینی کاهش یافته است. بسیاری از کارشناسان تمایل دارند سایر عوامل سیاسی و اقتصادی داخل چین را که نقش بسیار بیشتری در کاهش سرعت وام‌دهی این کشور داشته‌اند، نادیده بگیرند. مهم‌ترین عامل اصلاحات اساسی سال‌های ۲۰۱۶ و ۲۰۱۷ بود که توسط تنظیم‌گران اقتصادی چین در قوانین حاکم بر سرمایه‌گذاری و پروژه‌های وام‌دهی بزرگ خارج از کشور انجام گرفت و هدف صریح آن کاهش چشمگیر تعداد و اندازه پروژه‌های بزرگ خارج از کشور بود. یکی از دلایل این جرح‌وتعديل این بود که افزایش خروج سرمایه در اوج ابتکار کمر بند-جاده، ثبات کلان اقتصادی چین را از بین برده بود. ابتکار کمر بند-جاده در پکن همچنین به‌طور فزاینده‌ای با فرار سرمایه غیرقانونی و هزینه‌های بیهوده و متخترانه در خارج از کشور مرتبط شده بود؛ کما اینکه شرکت‌های مستقر در چین به‌جای ساخت پروژه‌های زیرساختی در کشورهای درحال توسعه آفریقا و جنوب آسیا، به ساخت پارک‌های تفریحی در کشورهای ثروتمندی مانند فرانسه پرداخته بودند.

بازنگری نظارتی اثر مورد نظر خود را داشت؛ زیرا چین کلان پروژه‌های وام‌دهی بسیار کمتری را در سال‌های پس از آن انجام داده است. تلاش پکن برای محدود کردن سرمایه‌گذاری‌های خارجی عظیم، همراه با وخامت اوضاع اقتصادی داخلی چین، نشان می‌دهد بازگشت به وضعیت اعطای وام‌های تقریبا نامحدود به خارج از کشور در بهترین حالت بعید به‌نظر می‌رسد، کما اینکه شی در اواخر سال ۲۰۲۱ در سخنرانی خود خطاب به رهبران آفریقایی حتی یک‌بار هم از کلمه «زیرساخت» استفاده نکرد. با این حال تغییر جهت پکن از وام‌دهی‌های لجام‌گسیخته ممکن است این برنامه را به‌سمت یک مدل پایدارتر سوق دهد. با دور شدن از ابرپروژه‌های زیرساختی، به‌نظر می‌رسد پکن در حال پذیرفتن اشکال کمتر سرمایه‌بر و ارگانیک‌تر از همکاری اقتصادی با کشورهای درحال توسعه است. همان طور که تحقیقات موسسه تحقیقات جمهوری خواه و دیگران نشان داده است، برچسب «کمر بند و جاده» اکنون بسیار فراتر از زیرساخت‌ها است و ابتکارات کمتر زرق و برق‌دار و کم‌هزینه‌تر در زمینه‌هایی مانند دانشگاه، مخابرات، انرژی سبز و حتی ماهیگیری ماهی تن را در بر می‌گیرد.

پکن در حال متحول کردن ابتکار کمر بند-جاده است و این کار را با دقت و تعدد انجام می‌دهد. نه کاهش کلی وام‌دهی چین و نه گسترش فراتر از زیرساخت این ابتکار اصلا تصادفی نیست. حتی در سال‌های ۲۰۱۶ و ۲۰۱۷ که میزان وام‌های پرداختی در ابتکار کمر بند-جاده به اوج خود رسیده بود، سیاست‌گذاران و محققان چینی خواستار اجرای ابتکاری بودند که با نیازهای کشور میزبان مطابقت بیشتری داشته باشد، سازگارتر با محیط زیست باشد و کمتر در پروژه‌های زیربنایی برجسته متمرکز شود.

چین هم بر این اساس ابتکار کمر بند-جاده را تغییر داده است. پکن مشارکت خود را در دنیای اتاق فکرها و دانشگاه‌ها افزایش داده است و و تلاش می‌کند تا از طریق مبادلات دانشگاهی، برنامه‌های کمک مالی و موسسات کنفوسیوس، اولین نقش را در ساختار رشته مطالعات چین در کشورهای که به‌تازگی این رشته را تاسیس کرده‌اند (مانند آفریقای جنوبی) داشته باشد.

خیز پاکستان برای نابودی شبه‌نظامیان افراطی

پاکستان قصد دارد یک عملیات در سطح ملی انجام دهد تا شبه‌نظامیان افراطی را ریشه کن کند. به گزارش ایسنا، به نقل از رویترز، کمیته امنیت ملی پاکستان در حالی از طرح ملی ریشه کن کردن شبه‌نظامیان افراطی خبر داد که این کشور از بحران‌های سیاسی و اقتصادی رنج می‌برد. فشارها بر روی دولت برای برگزاری انتخابات محلی در ماه آینده میلادی افزایش یافته و یک تحلیلگر گفت که دولت ممکن است از این عملیات‌ها به عنوان بهانه‌ای برای به تعویق انداختن این انتخابات استفاده کند. پاکستان در خلسر نکول (ناتوانی در عمل به تعهدات طبق قرارداد) قرار دارد و طرح کمک صندوق بین‌المللی پول هم از نوامبر سال گذشته به بن‌بست خورده است. همچنین عمران خان، نخست‌وزیر سابق این کشور هم درگیر یک جنگ سیاسی با دولت است. آخرین باری که پاکستان عملیاتی گسترده برای مقابله با شبه‌نظامیان افراطی انجام داد، به ۲۰۱۴ باز می‌گردد.

چین به نجیب رزاق، نخست‌وزیر وقت مالزی، که در آن زمان در بحبوحه یک رسوایی فساد گسترده قرار داشت، پیشنهاد کمک به جاسوسی از منتقدان پروژه‌های ابتکار کمر بند-جاده در داخل دولت خود را داد- پیشنهادی که ظاهرا توسط خود شی تأیید شده بود. در واقع، به‌نظر می‌رسد چشم‌انداز حمایت مالی در مقیاس بزرگ از سوی چین، اقتدارگرایان بالقوه را در سراسر جهان جسور کرده است؛ اتفاقی که پکن هم آن را تشویق کرده است. مثلا تحقیقات موسسه بین‌المللی جمهوری خواه نشان می‌دهد که چگونه پکن دامن‌با برای تحکیم روابط خود با نایب بولکه، رئیس‌جمهور السالوادور، که حمله به نهادهای دموکراتیک این کشور را از زمان رسیدن به ریاست جمهوری در سال ۲۰۱۹، رهبری کرده است، پیشنهاد اعطای وام به او داده است. مثال دیگر هم جزایر سلیمان می‌باشد. جایی که رئیس‌جمهور مناسبه سوگاواره اخیرا اقدام به تغییر قانون اساسی برای تمدید حکومت خود کرد و از حمایت چین هم برخوردار است. اما اگرچه بسیاری از خودکامان در حال رشد ممکن است همچنان معتقد باشند که پکن آماده است تا خزانه خود را به‌روی آنها باز کند، اما حمایت این کشور دیگر تضمین نشده است. داده‌های منابع مختلف نشان می‌دهد که تعهدات مالی ابتکار کمر بند-جاده به‌طور چشمگیری کاهش یافته است. براساس گزارش مرکز سیاست توسعه جهانی دانشگاه بوستون، تعهدات وام‌دهی چین به میزان قابل توجه ۹۴ درصد از سال ۲۰۱۶ تا ۲۰۱۹ کاهش یافته و از ۷۵ میلیارد دلار به تنها ۳۹ میلیارد دلار رسید. سایر مجموعه داده‌های منطقه‌ای و جهانی به‌طور کلی این میزان افت را تأیید می‌کنند.

اطلاعات جزئی از سال‌های ۲۰۲۰ و ۲۰۲۱ نشان می‌دهد که همه‌گیری کرونا ممکن است وام‌دهی چین را کاهش بیشتری داده باشد. مثلا پایگاه داده دیگری از دانشگاه بوستون که بر سرمایه‌گذاری ابتکار کمر بند-جاده در آفریقا متمرکز شده است، نشان می‌دهد که در سال ۲۰۲۰، وام‌دهی چین به دولت‌های آفریقا به پایین‌ترین میزان از سال ۲۰۰۴ رسیده است. اما این کاهش وام‌دهی که از اوایل سال ۲۰۱۷ در جریان بوده است را نمی‌توان صرفا به ویرانی اقتصادی ناشی از کرونا نسبت داد، بلکه این وضعیت نتیجه ترکیب پیچیده‌ای از عوامل تقویت‌کننده متقابل در داخل و خارج چین است و روی هم رفته احیای وام‌دهی در مقیاس گذشته را بعید می‌سازد. برنامه وام‌دهی مقیاس بزرگ کمر بند-جاده تا حدودی به دلیل چالش‌های روبه‌رشدی کاهش یافته است که به‌وضوح‌ترین آنها شکست‌های بزرگ خود این ابتکار عمل است. در بسیاری از موارد، پکن توانایی رویکرد توسعه‌ای زیرساخت‌محور در خاک کشورهای خارجی را بیش از حد برآورد کرده بود. مثلا، از سال ۲۰۰۷ تا ۲۰۱۴، چین به سریلانکا ۱٫۵ میلیارد دلار وام داد تا یک بندر و فرودگاه در هامبانتوتا بسازد اما اکنون و پس از گذشت حدود ۱ دهه، هر دوی این زیرساخت‌ها تقریبا خالی هستند. اقتصاد سریلانکا همچنان از بدهی‌هایی که در این دوره به زیر بار آنها رفته است رنج می‌برد و به‌نظر می‌رسد چین در توافق سریلانکا با صندوق بین‌المللی پول و سایر اعتباردهندگان بین‌المللی که می‌تواند کمک‌های بسیار مورد نیاز کمبورا به همراه آورند، سنگ اندازی می‌کند. رهبران کشورهایی که توسط کلان پروژه‌های ابتکار کمر بند-جاده نقره‌داغ شده‌اند، به‌طور قابل درکی درباره

مدودف: اوکراین از بین خواهد رفت

نایب‌رئیس شورای امنیت ملی روسیه با طرح استدلال‌هایی عنوان کرد که موجودیت کشور اوکراین برای جهان مهم نیست. به گزارش مهر به نقل از تاس، «دیمتری مدودف» روز شنبه در پیامی در شبکه اجتماعی خود این عقیده را مطرح کرد که هیچ کس در دنیا به اوکراین نیاز ندارد؛ بنابراین موجودیت این کشور از بین خواهد رفت. این مقام ارشد امنیتی روسیه در این مطلب با عنوان «چرا اوکراین از بین خواهد رفت؟ زیرا هیچ کس به آن نیازی ندارد»، در ۶ بخش به تشریح استدلال‌های خود در این زمینه پرداخت. مدودف در این مطلب توضیح می‌دهد که چرا اروپا، آمریکا، آفریقا، آمریکای لاتین، آسیا و در نهایت خود مردم اوکراین به دولت این کشور نیازی ندارند. به گفته مدودف حمایت اجباری از اوکراین به تبعیت از آمریکا، جهنم واقعی سیاسی و مالی را برای اروپا رقم زده است. رئیس‌جمهور سابق روسیه یادآور شد که موج تحریم‌های گسترده علیه روسیه تنها به تشدید نارضایتی در اروپا منجر شده است.

سجاد عطازاده مترجم

یک دهه بعد از اعلام طرح کمر بند-جاده از سوی شی جین پینگ، زیرساخت‌های عظیم و برنامه سرمایه‌گذاری چین به بخشی تعیین‌کننده از سیاست خارجی این کشور تبدیل شده است. در سال‌های اولیه این ابتکار، ده‌ها اقتصاد نوظهور در آفریقا، آسیا و آمریکای لاتین آن را پذیرفتند؛ امری که بیشتر ناشی از رویکرد بدون سوال پکن برای وام دادن به پروژه‌های بزرگ مانند بنادر کانتنبری، شبکه‌های ریلی، سدهای بزرگ و قدرت مالی به‌ظاهر پایان‌ناپذیر آن بود. سیل وام‌دهی چین، واشنگتن و شرکای دموکراتیک آن را غافلگیر کرد و این نگرانی گسترده را در میان آنها برانگیخت که پکن کشورها را در بدهی‌های غیرقابل تحمل غوطه‌ور کرده و به‌علاوه از دوستان خود کامه خود حمایت می‌کند.

اما موج وام‌دهی در ابتکار کمر بند-جاده به‌سرعت کاهش یافت. میزان وام‌دهی در این ابتکار اکنون کسری از پنج سال پیش است؛ اتفاقی که ناشی از مشکلات اقتصادی داخلی چین، بازنگری شدید (و به‌شدت نادیده گرفته‌شده) پکن در مقررات سرمایه‌گذاری در خارج از کشور در سال‌های ۲۰۱۶ و ۲۰۱۷ و ناکامی‌های این ابتکار در کشورهای مختلف از اکوادور تا سریلانکا می‌باشد. پکن از ابتکار «کمر بند-جاده» دست نمی‌کشد و اصلا خیال آن را هم ندارد اما امروز دیگر خبری از تصور عمومی از این ابتکار، یک پروژه وام‌دهی زیرساختی در سطح جهانی که هدف آن تحکیم قدرت چین است، نیست و این انگاره جای خود را به مدلی کم‌زرق و برق‌تر و کم‌هزینه‌تر از تعامل داده است که مبتنی بر تقویت روابط اندام‌وار در زمینه‌هایی مانند تجارت، مخابرات، انرژی سبز و دانشگاه می‌باشد.

سیاست‌گذاران اقتصادهای توسعه‌یافته و در حال ظهور باید به این اتفاق توجه داشته باشند. با توجه به اینکه بعید است پکن دوباره برای تامین مالی پروژه‌های زیرساختی بزرگ هزینه کند، رهبران سراسر کشورهای جنوب جهانی که به دنبال تامین نیازهای مالی خود از چین هستند، باید محتاط باشند. ایالات‌متحده و شرکای صنعتی‌اش نیز باید با الگوی تغییر یافته نفوذ چین مقابله کنند؛ الگویی که از کلان پروژه‌های زیرساختی به سمت مشارکت گسترده‌تر و پایدارتر حرکت کرده است. به‌علاوه، هر دو گروه باید برای حل میراث سیل وام‌دهی چین که به فساد دامن زده، اقدامات ضددموکراتیک را تشویق کرده و دولت‌های دریافت‌کننده را با بدهی‌های هنگفتی مواجه نموده، با یکدیگر همکاری کنند.

در مواجهه با کمپین نفوذ تغییر شکل یافته چین، ایالات‌متحده و شرکای صنعتی آن چالشی دوگانه دارند. آنها باید از یک طرف راهبرد توسعه‌ای خود را برای کمک به پاسخگویی به تقاضاهای زیرساختی و مسئولیت‌پذیری دموکراتیک در سراسر جهان درحال توسعه بازبینی کنند. درعین حال، باید به شرکای خود در جهان درحال توسعه نیز کمک کنند تا با رویکرد نوسازی‌شده پکن کنار بیایند. از آنجایی که چین با چالش‌های روبه‌رشد اقتصادی و جمعیتی مواجه است، با محدودیت‌های خود مواجه شده و از اشتباهات خود درس گرفته است. ابتکار اصلاح‌شده کمر بند-جاده چالش‌های جدیدی را برای سیاست‌گذارانی ایجاد می‌کند که به دنبال مقابله با گستره وسیع نفوذ اقتصادی چین و توانایی آن در تعمیق عقب‌نشینی دموکراتیک در بسیاری از نقاط جهان هستند.

ظهور و سقوط وام‌دهی‌های کلان پکن

زمانی که ابتکار کمر بند-جاده برای اولین بار مطرح شد، از سوی تحلیلگران جهانی با صفاتی مانند «متحول‌کننده» و «تغییردهنده بالقوه بازی» توصیف شد. به‌نظر می‌رسید که آمار اولیه درباره وام‌های بین‌المللی چین هم این دیدگاه را تأیید می‌کند. طبق اعلام «آزمایشگاه پژوهشی ایددیتا»، در طول پنج سال اول اجرای ابتکار کمر بند-جاده، هزینه‌های توسعه‌ای خارج از کشور چین بیش از دو برابر هزینه‌های معادل ایالات‌متحده بود و در سال ۲۰۱۶ به رقم باورنکردنی ۱۲۰ میلیارد دلار رسید. برنامه وام‌دهی پکن به‌سرعت مخاطبان خود را پیدا کرد زیرا یک مشکل مبهم را هدف قرار داده بود؛ بسیاری از کشورهای درحال توسعه نیاز فوری به زیرساخت‌های حمل‌ونقل و انرژی در مقیاس بزرگ دارند، اما با توجه به هزینه‌های چند تریلیونی، آنها مشکلات بسیاری در این مسیر دارند. علاوه‌بر این، وام‌دهندگان سنتی، مانند صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی، هم اغلب با شرایطی به کشورهای درحال توسعه وام می‌دهند که وام‌گیرندگان آنها را طاقت‌فرسا یا حتی ارباب‌منشانه خوانده‌اند. در مقابل، وام‌های بدون شرایط خاص پکن توسط رهبرانی که به دنبال دستیابی به اشکال انعطاف‌پذیرتر تامین مالی بودند، مورد تحسین قرار گرفت.

باین وجود، سرمایه‌گذاری زیرساختی چین پربها تمام شد. همان طور که تحقیقات موسسه بین‌المللی جمهوری خواه و دیگران نشان داده است، رهبران دارای گرایش‌های اقتدارگرا از ابتکار کمر بند-جاده نه‌تنها برای تامین مالی پروژه‌های زیرساختی بلکه به عنوان پشتوانه مالی برای بدترین انگیزه‌های ضد دموکراتیک خود استفاده کردند. مثلا در سال ۲۰۱۶

خبر

انصارالله: بین ریاض و صنعا تفاهم شد

بعد از تاکید منابع یمنی به المیادین مبنی بر اینکه ریاض به شورای رهبری ریاست‌جمهوری وابسته به دولت مستعفی اطلاع داده که تصمیم برای توقف جنگ و بستن نهایی پرونده آن گرفته، رئیس تیم مذاکره کننده دولت صنعا گفت که تلاش‌ها و مذاکرات برای پایان تجاوز و لغو محاصره یمن ادامه می‌دهد. همچنین عضو دفتر سیاسی انصارالله یمن گفت: «تاکید می‌کنیم که تفاهمی بین ریاض و صنعا محقق شده و تا الان منتظر عربستان برای اجرای این تفاهم هستیم.» به گزارش ایسنا، محمد عبدالسلام، رئیس تیم مذاکره کننده صنعا گفت: «امیدواریم این مساله محقق شود و تلاش‌ها به توافق صلحی بینجامد که خواسته‌های ملت عزیز یمن از صعد تا المهره را پاسخ گفته باشد.» از طرف دیگر، محمدالبیختی عضو دفتر سیاسی انصارالله یمن در گفت‌وگو با المیادین گفت: «تاکید می‌کنیم که تفاهمی بین ریاض و صنعا محقق شده و تا اکنون منتظر عربستان برای اجرای این تفاهم هستیم.»

اسناد محرمانه آمریکا باز لو رفت

مجموعه‌ای از اسناد محرمانه امنیت ملی آمریکا دوباره در اینترنت لو رفت، آن هم در حالی که پیش‌تر مجموعه‌ای دیگر از اسناد محرمانه این کشور به شبکه جهانی درز پیدا کرده بود. به گزارش ایسنا، نیویورک تایمز در حالی از انتشار این اسناد تازه خبر داده که تنها یک روز قبل اسناد «فوق محرمانه» آمریکا منتشر شد که حاوی نقشه‌های جنگی ایالات‌متحده و ناتو در اوکراین بود. این مجموعه جدید اسناد در توئیتر و دیگر شبکه‌های اجتماعی دست به‌دست شد و یک مقام اطلاعاتی آمریکا وضعیت حاضر را «کابوس» «سرویس‌های امنیتی غربی توصیف کرد. گرچه هنوز مقیاس کامل اسناد فاش‌شده مشخص نبوده و معتبر بودن آنها تأیید نشده، اما برخی منابع می‌گویند مجموعه جدید لو رفته حاوی بیش از ۱۰۰ سند است. این اسناد تازه منتشر شده هم مانند سندهایی که پنجشنبه منتشر شد، حاوی اطلاعاتی درباره مناقشه اوکراین هستند اما واری آن به طیف گسترده‌ای از موضوعات می‌پردازند.